

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ένατον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Των δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθειας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τά ξένα δμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ δ χ έ ρ ι.

'Οκτώ κι' είκοσ' Ιουνίου
κι' έξαψις παντός κρανίου.

'Αριθμός οκτακόσα κι' έφτά,
τί συμβάνα μεγάλα κι' αύτά.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Μή μιά σκούφιρα στραθή 'στό κεφάλι,
μή στανιδί 'στό χέρι θρασύ,
τους θεσμούς τους μεγάλους και πάλι
'μέρα νύκτα φυλάττω ... τίς σύ ;

'Όταν βλέπω των Άλλων τó κόμμα
νά περνά τή ζωή του χρυσή
και γεμάτο νά δείγνη τó στόμα,
τους θεσμούς μας φυλάττω ... τίς σύ ;

Σάν τους βλέπω με μάτιχ γαριδά
'στό Ταμείο νά στέκουν καρσί,
τότε πέρνω κι' έγώ μιά στανιδα
κι' όποιον εύρω φωνάζω : τίς σύ ;

'Έχω πόθο ρεμουλα νά κάνω
σέ ψωμιά, σέ τυριά, σέ κρασί ..
Θωδωρήσ στανιδας από 'πάνω
ξεφωνίζε 'στ' αύτιά μου : τίς σύ ;

'Η Μπαρμπαάσικα πάλι 'στό πόδι
κι' άνταρσίς άνάδουμ πυρσί,
βλέπω κόσμον παντού μανιώδη
μή στανιδες νά σκούρη : τίς σύ ;

Τών θεσμών ό πακπούδς Κορδονάτος,
πού τους ξέρει πρό χρόνον φαρσί,
'στό μπαλκόνι πηδών κοτσονάτος
γρηγορείτε φωνάζει ... τίς σύ ;

Γρηγορείτε ... μη μιά μπούμ μαγκρονέταις ...
φευγον λόχοι στρατών περισοί ...

γρηγορείτε ... τράμ τράμ ή τρουμπέταις ..
γρηγορείτε και δρόμο ... τίς σύ ;

Κάπου κάπου κανένα καρβέλι,
— Άχ ! ποιάς νήστις τόν Άρτον μοσεί ;—
και τυριού τουλουμισίου βαρέλι
μή έμποδίξει 'στη στρατά ... τίς σύ ;

Τότε ρίγνομ' έπάνω σ' έκεινα
και σάν πάω πάρ λά, πάρ ίσι,
'στών ψωμά, 'στών μπακάλη τον δεινα
ξεφωνίζω γελώντας : τίς σύ ;

Μην πάυης, Περικλέτο μου, και σὺ νά γρηγορής ...
ἀπό τὸ μπαλκονάκι του τώπε κι' ὁ Θωδωρή.

Γρηγόρει στανιδόφρακτος, βρέ Περικλή καυμένε,
κι' άγρυπνος πάντα μένε.

Π — Μήπως μ' άφίνουν οί κοριοί τὸ μάτι μου νά κλείσω ;
Φ.—Γρηγόρει, Περικλέτο μου, κι' έχω νά σοὺ 'μιλήσω.

Περικλέτο μου, γρηγόρει ... παιδες σταριδάδων ίτε ...
ὁ Κορφιάτης πρακτιήθη και Πρωθυπουργός ζητείται.

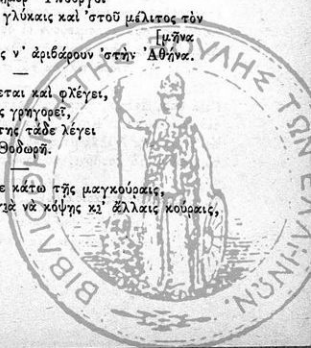
Γρηγορείτε, γρηγορείτε και κανένας μήν άργή ...

δεκαήμερο Κουβέρνο, δεκαήμερ' Ίπουργοί
πέρνου τουμπκα μέσ 'στης γλυκίας και 'στοῦ μέλιτος τόν

κι' άπειλουν οί σταριδάδες ν' άριθάρουν 'στην ^{μηνια} 'Αθήνα.

Κόσμος φλέγεται και φλέγει,
πάς Γρηγόρης γρηγορεί,
κι' ὁ Κορφιάτης τάδε λέγει
'στών άσιχη Θωδωρή.

Ρίξε κάτω τὰ στανιδα, ρίξε κάτω τῆς μαγκρούσις,
κι' έλα πάλι, Θωδωράκη, γιά νά κόψης κι' άλλαις κουρακις,

Φιναλιμέντε παραιτούμαι, τὴν Ἀρχὴ σου τὴν ἀρίνω,
πέρνω μπράτσο τὸν Λεβιδὴ καὶ πηγαίνω 'στὸ Καζίνο.

Παραιτούμαι, παραιτούμαι... πάψε ἴλιγο νὰ βαρῆς,
καὶ τὴν σύμβασι τοῦ Δέλτα, Θεοδώρακι, νὰ χαρῆς.
Εἶναι μόνολοι ἴδική σου, φέρτε τοῦ δικού σου ρόλου,
δὲν μ' ἀρέσουν ἡ καμπάνια τῆς Μπαμπάστενας καθόλου,
καὶ πηγαίνω μὴ χαρῆ 'στὸ Φυλῆρου τὸ Βαθδύλλ
γὰ ν' ἀκούσω τὴν Μασκὸτ καὶ τοὺς Κλῶς ντὲ Κορνεβίλλ.

Ἄλλοι μούδαλαν 'στὸν ὄμο τὸ φορτίον τὸ βαρὺ,
θεσοφόρε Θεωδωρῆ.
'Ἄλλοι μούπαν νὰ σὲ ρίζω καὶ ἔλο μούδιναν κουράζω,
μὲ Κουβέρνο μὲ καμπάνια δὲν μ' ἀρέσει μὲ τὸν Ἄγιο,
καὶ τὸ φέρτωμα πετῶ
καὶ γὰρ σὲ τὸ παρκετῶ.

Παραιτούμαι, παραιτούμαι γὰρ νὰ πούσουν τὰ πυρά...
μὲ τὰς στάσεις τῆς Ἡλείας
δὲν ἐπρόφθακα νὰ φάω μὴ τούλαχίστεν φορῶ
'στους ἀνθρώπους τῆς Δεκελείας.

Χαίρετε γιὰ μὴ φωστῆρες τῆς συμμάσεως λαμπροί,
καὶ ἐγὼ πάω 'στὴν Ἀλάμπρα γὰρ νὰ ἴδω τὰ Κολλυμπρί.

Π. — Τάδε κράζ' ὑπερχρεῖσι
ὁ παππούς ὁ Θεωδωρῆς.

Γεγὼ σου, Δέλτα, μὲ μού ζήσης... τί καλὰ
[σου] !...
οὐ ποὺ παίζεις τὴν Εὐρώπῃ μὲς 'στὰ δέκα δάκτυλά σου,
οὐ μού γίνεσαι ταμπουρί,
οὐ μεγάλο κελεπούρι.

Τὸν ἐράγαμε τὸν Κόντε καὶ τὸν ἀπιστο Λεβιδὴ ..
τὸ κορδόνι τὸ κορδόνι, τὸ σκνιδὶ τὸ σκνιδὶ.

Μὲ τὴν σύμβασι τὴν δόλια ξανακίωθω, ξανακράβω...
γεγὼ σου, Δέλτα, Ζήτω, μπράβο.

'Ἡμουν πρῶτα Ναπολιῶν, Μπονκαπέρτης Σουμαδάκιας,
τώρα νῆμαι Σανιδάκιας.

Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε... πάλι λάμπω, πάλι ρέγγω,
καὶ τὸν Πύργο κάνω τώρα καὶ Ἀυστερλίτσα καὶ Μαρέγγω.
Τὸν ἐράγαμε τὸν Κόντε καὶ τὸν ἴππε ριπιτιδὶ...
τὸ κορδόνι τὸ κορδόνι, τὸ σκνιδὶ τὸ σκνιδὶ.

Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε, καὶ μὰζ' ἄς γρηγορῶ,
'στὸν Ἰανγκωτόπουλό μου σκούρα κίρκινη φορῶ,
τότοις βαζῶ καὶ 'στους ἄλλους, βάζω καὶ 'στὸν Γουναράκη,
καὶ ἔμαθε καὶ ὁ Μονοκρούσιος τοὺς θεσομούς μου σὺν νεράκι,
καὶ 'στὴς τρίτης Σεπτεμβρίου τοὺς φωνάζει τὸ μπαλονί...
τὸ σκνιδὶ τὸ σκνιδὶ, τὸ κορδόνι τὸ κορδόνι.

Γρηγορεῖτε γρηγορεῖτε, σκνιδάδες μου σωτῆρες...
Κόντε, τί σοὺ χρησιμεῖον οἱ δεκάτῃ μου ποὺ ἴπρες ;
Δέκα μέραις ἴσαν μόνον τὰ ἴδικά σου μεγαλεῖα,
τώρα πούλα καὶ τελεία.

Γεγὼ σου, Δέλτα, μπράβο, Δέλτα... κάμε νέο Συνδικάτο...
τὸν ἐράγαμε τὸν Κόντε... μὲτα σκνιδὶ καὶ κάτω.
Κι' εἶναι τῆς Αὐλῆς μπαμπούλας ἡ σκιά τοῦ Κορδονιδῆ ..
τὸ κορδόνι τὸ κορδόνι, τὸ σκνιδὶ τὸ σκνιδὶ.

Φ. — Σταφιδάδες ἀριδάρουν... ταρλαμπούμα ταρλαμ-
[πούμα,

καὶ ὁ Κορριάτης ἴπρε τούμα.

Σταφιδάδες ἀριδάρουν... ταρλαμπούμα, τραλαλά...
κῆτι ἴπῳμα, καὶ μὲν εἶμαστε καλά.

Π. — Ὁ Κορριάτης παραιτήθη... τί νὰ κῆνη καὶ τὸ Στέμμα;
Φ. — Σύρε ῥῶτα, Περικλέτο... 'μπρός βαθὸ καὶ πίσω ρέμμα.

Π. — Σταφιδάδες ὄπλισμένοι καταφθάνουν μὲ τὰ τραῖνα
καὶ ἔγουν μάτῃ πυρωμένα.
Σταφιδάδες καταφθάνουν... Φασουλὴ μου, τεινὶ τούτα ;
μονοπόλιον φωνάζουν... ὄχ ! καὶ φέρτε τὰ λαγοῦτα.

Ἰὴν ταράττουν καὶ οὐρανόν,
δυναμῆτις καὶ φουρνέλα,
καὶ τὸν Παππαστασιῶν
στασιάζ' ἡ φουστανελά.

Γεγὼ σου, Παππαστασιῶν,
καλῶς ὄρισε, κνέει.
Κκλῶς ἴθλατ' ἐδῶ πέρα
'στὴς σκνιδας τὴν μητέρα.

Φ. — Μεγαλῶν καὶ ἐξῆμων στασιάζουσιν Ἑλλάδα...
στάσις 'στὸ Βαρθολομῶ, στάσις 'στὴν Ἀμκλιάδα,
καὶ ἀναφράγεται τὸ στήθος κάθε ρήτορος Ρωμοῦ...
νύκτες τοῦ Βαρθολομῶ, νύκτες τοῦ Βαρθολομῶ.

Ὁ Κορριάτης παραιτήθη
καὶ φερῶνται τὰ στήθη,
καὶ χορεύουν καὶ ἀλαλάζουν νέοι γέρονι Ραμπαγάδες
καὶ ἀφιλότιμοι φαγάδες.

Ἰὰ τὴν Ἐξοχήτητα των ἄς γυθῆ καὶ ὀλίγον αἶμα,
εὐθὺν εἰδῆσαι νὰ τοὺς ἔλθουν καὶ μαντάτ' ἀπὸ τὸ Στέμμα,
καὶ νὰ πῆνε 'στὸ Πκλάτι μὲ καρτίσα, μὲ βελίδα,
καὶ νὰ πάρουν νέον ὄρα πῶς θ' ἀμείζουν τὴν γελάδα.

Π. — Φθάνουν οἱ φουστανελάδες, στακτατοῦν πρὸ τῆς Βουλῆς,
μονοπόλιον φωνάζουν μετ' αὐτὸν καὶ Εἰσαγγελεῖς,
εὐθάνουν οἱ φουστανελάδες, ποὺ δὲν πέρνουν ἀπὸ λόγια...
τί βασιλεῖο, τί κράτος, ἕνα φῶρε, μία τζόγια.
Τόμος, πλιτάκομο, ρεμούλα... τί μαθαίνει γὰρ τὸν Πάππα...
ζήτ' ὁ Δέλτα, ζήτ' ὁ Θῆτα, ζήτ' ὁ Γῶτα, ζήτ' ὁ Κάππα,
ζήτω καὶ ἔλα τὰ στοιχεῖα τοῦ λαμπροῦ μας ἀλφαβήτου,
ζήτω κάθε λαοσώστον, κάθε αναδιοπροβλήτου.

Φ. — Δίνω μὴ καὶ πέρνω δρόμο
μὲ ὄρο πάτερα 'στὸν ὄμο.
Νὰ καμπάνιας, νὰ καὶ βόλια,
μπούμ κουμπούρικα, μπόμ πιστόλια,
γεγὼ σου, Μῆτρο, γεγὼ σου, Κόλια.

Σταυραδέφρια, πῶς περνᾶτε ; ...καλῶς ἴθλατ' ἐδῶ πέρα...
πῶς ἀργήσατε νάλθῃτε ; ...πῶς περνᾶ καὶ ἡ συμπεθέρα ;
Μάρς, μὰζ' ἄς νὰ ριγθῶμε μὲς 'στὸ Κράτους τὰ Ταμεῖα,
ποὺ τὰ δέρνει βουλιμία.

Κύττα, μπίρο μ', τὸ σελάχι καὶ τὴν ἀσημοκουμπούρα,
τῶτε πίνετε μὰζ' ἡμῶς 'στὸ Ταμείου τὴν καμπούρα.
Μὲς 'στὰ σπῆζα μας κοπιᾶστε καὶ ἔχει στῶστε τὴν ἀρίδα,
σ' ἔλα κοινοκτιμωσύνῃ... γεγὼ σου, σκνιδοπατριδά,
καὶ ἔλα κέρνα, παππαδιά,
τῆς σταφιδας τὰ παιδιὰ.

**Θωδωρή με τὸ σανίδι
πάρτον 'πίσω τὸν Λεβίδη.**

Π. — Ὡσάν τὸν κόσμο τῶν Ρωμῶν δὲν εἶδα 'στὸν αἰῶνα
τοῦτος νὰ γίνεται Βουλή, Κουβέρο καὶ Κορώνια,
' ἀνάβη με τοὺς Μιρακλῶ σάν ἓνα ροκακιδί,
νᾶχη θεσοὶ τὸ ρόπαλο καὶ νόμο τὸ σανίδι,
σανὶ σανίδα νὰ κτυπᾷ, καθρόνι με καθρόνι,
κι' ὅποιος χρωστᾷ με σανιδίαις τὰ χρέη νὰ πληρῶν.

Ὡσάν τὸ κράτος τῶν Ρωμῶν 'στὸν κόσμο δὲν ἐστάθη,
νὰ πιάνεται κι' ὁ μπαμπαλῆς,
ὁ τόσοσιν σανιδοφιλῆς,
μὲ τοὺς ἀποστατήκαντας καὶ μὲ τὸν μπάρμπα Στάθη,
καὶ μὲ σανίδα νὰ φρουροῦν ὀργίλοι Κορδονάτοι
τὸν Δία τὸν εὐόρηγον,
ἄλλ' ὅμως καὶ μὲ ρόπαλα σκιρτῶντες Σκαρπινάτοι
ν' ἀκολουθοῦν τὸν Γεωργη τῶν.

Νὰ βλέπης κι' ὁ φιλήσχος νὰ βγάινη σανίδα,
νὰ σοῦ 'μιλῇ γιὰ τοὺς θεσοὺς καὶ κάθε σκουπιδιάς,
νὰ φέρη κι' ὁ Σιμόπουλος μὲς 'στὸν παρῆζυμὸ
τοῦ κράτους τὸν πολυπάθο Προύπολογισμό,
καὶ πᾶς πατὴρ ἀσφυκτιῶν
'στὴ ζῆστη ν' ἀλλαξιζῇ,
κι' ἡ πτέρυξ ἢ τῶν νηοταϊῶν
μ' ἐνστάσεις τρεῖς ἀπαρτιῶν
τὸν Κόντε νὰ σκυλιζῇ.

Φ. — Ὡσάν τὸ κράτος τῶν Ρωμῶν δὲν εἶδα μὲς 'στὴ σφαῖρα
νὰ γίνεται γιὰ σύμβολο κάθε τρελοπαντιέρα,
κι' ἀπὸ τὸ μπαλκονάκι σου κι' ἀπὸ τὸ παραθύρι

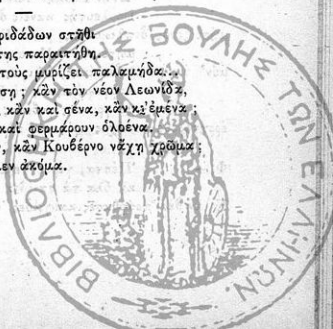
νὰ κάρης τὸν κυρίαρχον Καννίβαλον φρενήρη,
νὰ βλέπης τοὺς ροκαλιστάς καὶ τοὺς σανιδολάτρας
νὰ μάχωνται σάν Αἰζάντες γιὰ τῆς Ἀρχῆς τὸ κόκαλο,
νὰ λήρ κι' ὁ Στριτῆμπολας γιὰ τοὺς θεσοὺς 'στὰς Πάτρας,
κι' ὁ ποιητῆς ὁ Κόκακλης 'στὸν Πύργο τὸν φιλόκαλο.

Ἔνα γιαιπὶ νὰ μὴ 'μπορῆ νὰ κτίσης μὲς 'στὸ δρόμο
καὶ νᾶχη πάντα τρόμο
μὴν πάρουν τὴν ζυλεῖα σου θεσοφρονοὶ ζυλάδες,
αὐτοί, ποὺ βάζουν Ἰπουργῶν τρε' ἀμὶ ἰλ φὸ βελάδες.

Ὁ Κορβανῆς τοῦ Κεντρικοῦ γιὰ 'λίγους νὰ δημεύεται,
ν' ἀκούης Πουλτσιανέλης καὶ Συναγματῶν Μόμους
νὰ σκουίζουν πῶς καὶ σήμερα τὸ πᾶν ὑπονομεύεται,
κι' ἐν τούτοις νὰ μὴ ἐχωμεν χρεϊώδεις ὑπονόμους.

Νὰ ρέβης μὲς 'στὸν καύσωνα Βουλῆς δαιμονιώσης,
καὶ μὲ συλλαλητήρια καὶ μὲ δικηλωσίαις
'στους Γαργαλιάνους τοὺς πτωχοὺς καὶ μὲς 'στὰ Φιλιατρά
νὰ μὴ 'μπορῇ κι' ὁ Βασιλιάς νὰ πᾶρ 'στὰ λουτρά.

Π. — Πλήθος σταριδάων στήθι
κι' ὁ Κορριάτης παραττήθη.
Κύτταξε τριγύρω μῆταις, τοὺς μωρίζε παλαμηδά,
ποῶν τὸ Στέμμα θὰ καλέση; κᾶν τὸν νεὸν Λεωνίδα,
κᾶν τὸν Ράλλη τὸν ἀσίχη, κᾶν καὶ σένα, κᾶν κι' ἐμένα;
ξερουλγιόνται καμπῶσι καὶ φερμαῶν ὀδένα.
Κᾶν θὰ γίνη πάλιν ἄχρουν, κᾶν Κουβέρο νᾶχη χρωμά,
δὲν γνωρίζομεν ἀτόμα.

Φ.—Τίτι τὰ κτυποῦν τὴν πόρτα... σὺρτε κι' ἔρχονται
[προσκληθεῖς,
'στὸ Πκλάτι λαοσώστας προσκαλοῦν 'Ἐξοχωτάτους,
ἴσως ἔχομεν κι' πάλιν Παρλαμέντων διαλύσεις,
κι' κατόπιν νέαν στάσιμ καὶ διάλυσιμ τοῦ κράτους.

Π.— Γρηγορεῖτε μὲ τὸν γέρο,
τὸν πεσόγκα Ροβεσπιέρο.
Δεκαεξή Κορδονάτοι
τοῦ 'χαλάσαν τὸ κρεβάτι,
μὰ 'καήκανε κι' ἐκείνοι
'στὴς 'Ηλείας τὸ γυαγκίνι.

Φ.—Γρηγορεῖτε ψάλλοντες τον ἐν κιδάρκ κι' ἐν ὄργάνοις,
ἤλεθε φρέσκοι καὶ τῆς Λόντρας ὁ Δημήτρης Ντεληγιάννης,
κι' κατῶν σταφιδοφόρα
τῆς σεπτῆς πατρίδος ἔδην,
πρὸς τὸν θεῖον κράζει τώρα:
φεῦ! τὸ κάλλος σου πὼς ἔδου!

Εἰς τὸ διάβη τοῦ μουγγρίζου τόσα μέρη τοῦ Μωρια,
μαύραις στήνονται παντιέρας καὶ βαροῦν καμπαναριά,
καὶ σηκόνονται 'στὸ πόδι δάση, πόλεις καὶ χωριά.

Σῆχω, πρὸς τὸν θεῖον κράζει
καὶ τὸ στήθος τοῦ σπαράζει,
σῆχω σὺ σφιγγόσα φύσις
τὰς συμβάσεις νὰ ψηφίσης.

Στάσου, θετε μου 'ψηλά,
'στῶν ἔχθρων τὰ μάτια σκόρδο,
φεῦ! ἡ σύμβασις πὼς ἔδου!

Χαιρετίσματα πολλὰ
κι' ἀπὸ καθ' Ἑγγλέζο Λόρδο
κι' ἀπὸ καθεμὰ Μυλλαϊδῆ.

Π.—Μὲς 'στὴ Χάβρα τοῦ Σταδίου τὴν ἡμέρα τὴν Τετάρτη
ὁ παραιτημένος Κόντες τάβαλε τοῦ Μπωναπάρτη,
κι' κατόπιν 'πῆγε σπῆτι, κι' ἄλλοι 'πῆγαν ἀπ' ὀπίσω...
ἄλτ! ὁ γέρος τοῦ φωνάζει, στάσου Κόντες 'ἀπαντήσω,
μὰ τοῦ κάκου, πρὸς τοὺς ἄλλοις
ἔφυγε θαρρῶ κι' ὁ Ράλλης,
κι' ἀπαρτίαις μὴ παρούσης διελθ' ἡ συνεδρία
κι' ἐκινώθησαν οἱ θάκοι κι' ἄδειξαν τὰ θεωρεῖτα,
πλὴν ὁ γέρος ἐπιμένει καὶ τὸν πῆλον τοῦ διαγκάνει
κι' ἔτσι τοῦρχεται μονάχος συνεδρίασι νὰ κἀνῃ.

Κι' εἶδα τότε θυμοσάκιμ
καὶ μεγάλῃν ὀπτασίαν.
'Στὴν Βουλήν τῶν Κοινοτήτων
Βουλευτῆς κανεὶ δὲν ἦτον,
μῆτε ξένος διπλωμάτης, μῆτε Γάλλος, μῆτε Ρουσσος,
μόν' ὁ γέρο Μονακρούσος,
Θωδωράκης, ὁ λιγὺς ὁ Καδρονᾶς,
καρφωμένος εἰς τὸ βῆμα
μὲ φρικτῆς φοβέρας σχῆμα
ἐρρητόρευε μονάχος πρὸς τὰς ἑδρας τὰς κενὰς.

Φ.— Πῶστα, γέρο, γειά σου, μπάστα,
κι' ἔλα τὰ σάνιζιμ σπάστα.
Κι' ἂν δὲν πρόφρασαι καυγάδες 'στὴ Βουλή νὰ κοπαρτίσης

κι' ἐκ τοῦ βῆματος πρεπόντως εἰς τὸν Κόντε ν' ἀπαντήσης,
ἔχεις ἑμὸς μίγα βῆμα τὸ μπαλκίνι τοῦ σπητιοῦ
κι' ἀπὸ τοῦτο τοῦ τὰ ψάλλεις καὶ τὸν κανεὶς τάλατιοῦ.

Π.—Τί βασιλείο, τί κράτος!... κι' ἀπὸ 'μπρὸς' καὶ 'πίσω
[κλώτσα,
κι' ἔλ' ἀπ' ἔξω 'στὸ Παλάτι
νὰ καθίσαιμε, σκατήν,
γὰ νὰ 'δοῦμ' ἐκ τῶν ἐν τέλει ποὺς θάβῃ μὲ τὴν καρότσα.
Φ.—Κάποιος φθάνει... τὸ Ραλλάκι... πάει μέσα... νάτο

[νάτο...
μὲ τὸν Βασιλῆα τὰ λέει... τώρα βγαίνει κοτσονάτο...
τώρα μπαίνει 'στὴν καρότσα, τώρα κόσμος τὸ συχαίρει,
τώρα βάρδα νὰ περάσῃ... βάρκα 'πίσω, καροτσίτην.
Π.— Τώρα πάει 'στὸν παππούλη, πλὴν αὐτὸς δὲν εἶναι

[σπῆτι,
τώρα πάει κατ' εὐθεῖαν 'στοῦ τρανοῦ Μεσολογγίτη,
μὰ καὶ τοῦτος ἔξω 'βγήκε... πέραν κάμπους καὶ βουνά,
κι' ὕστερα Ξαναγυρνᾷ,
τώρα πλὴ τὸν ἀνταμόνει καὶ τὰ λέν ἕνα χεράκι,
τῶρ' ἀπὸ τοῦ Λεωνίδα μὰ καὶ δθὸ 'στοῦ Θωδωράκη,
τώρα 'γύρισε κι' ὁ γέρος
καὶ τὰ λέν ἰδιαιτέρως,
τώρα σπῆτι τοῦ πηγαίνει μὲ πενήντα Βουλευτάς...
τί νομίζεις; πὼς ἐδέχθη;

Φ.— Πῶς τὸ ξέρεσι; Κι' ἀμφιβάλλεις κι' ἐρωτᾷς;

Π.— Πῶς τὸ ξέρω; Πῶς τὸ ξέρω; κανεὶς κουτουροῦ κουβέντα...
Φ.— ὁ Ράλλης, ζήτ' ὁ Μήτσος, κι' εἶσαι βλάκας μὲ πατέντα.
Ζητῶς εἶναι διγὸς ἄλλο τῆς σταφίδος ὁ σωτήρ
καὶ παντὸς καλοῦ δοτήρ.

Π.— Ζήτ' ὁ Ράλλης, ζήτ' ὁ Μήτσος, τὸ καλλὶ τὸ κατασάρ,
κι' ἔλα τώρα, Φασουλή μου, νὰ τῆς φῆς μὲ πατερό.

Καὶ καμπόσιαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σῆχω, καῖμένη Φασουλή, καὶ τὸ κορμί σου σεῖσε,
'πές μου, μαρὲ, ποῦ ράβεται γὰ νὰ σοῦ 'πὼ ποῖος εἶσαι.
'Ἐγὼ 'στοῦ Γεωργῆ ράβωμα τοῦ Παππαζιάνου,
ὅπου τὸ γουστοῦ 'γύρισε κάθε πρωτοεπιζήνου,
κι' εἶναι μὲ διπλωμα, παιδιὰ, κόπτης καὶ ράπτης πρώτος
κι' ἀπὸ πολλοῦς ἡ τέχνη τοῦ διαλαλεῖτ' εὐγλωττος,
ἀλλ' ἔχει καὶ Κατάστημα κομψότητος πολλῆς
καὶ λέγεται καὶ ροζακάλ, τοῦτέστι τῆς Αὐλῆς.
Καὶ σὲς καληνυκτιζόμεν, πέστε κοιμηθῆτε,
κι' ὀλίγον ὕπνον πάρετε κι' ἀμέσως σηκωθῆτε,
καὶ 'στοῦ κύρ Γεωργῆ ρεῖτε νὰ κόψετε ξανά
τὰ ροῦχα τὰ περιφάρμα τὰ καλοκαρινά,
πάρτε καὶ τὸ κεμίρι σας κι' ἀρχᾶν κοτάντ πληρώσετε
καὶ σὺρτε 'στὸν περίπατο γὰ νὰ τὰ καμάρωσετε.

Χρυσικοπούλου μαγαζὶ μετὰ τῶν Ἀδελφῶν
μὲ πίστιν ἀδιάσειστον καὶ δόξαν καὶ τιμῆν,
εἰσάγει νέον σύστημα τὰ μάλιστα σοφῶν,
τὴν κατὰ δόσεις δηλαδὴ τελείαν πληρωμὴν,
ποῦ λειτουργεῖ καὶ σὲ τρανὰ τῆς Ἑσπερίας μέρη
κι' εἰς πᾶσαν κατανάλωσιν τὰ μάλιστα συμφέρι.
'Ὅθεν ἀκούσαντες κι' ἔμοῦ τοῦ ταπεινοῦ σὰς δούλου
γυναικὸς κι' ἀνδρὸς σπεύσατε πρὸς τοῦ Χρυσικοπούλου,
καὶ πάρτε καὶ δώσετε, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
κι' ἀνοίξτε κατάστιχα τοῦ πάρε καὶ τοῦ δῶσε.